

Forfatter: Grundtvig, Svend Hersleb

Titel: BREV TIL: Grundtvig, Meta Cathrine Marie Bang FRA: Grundtvig, Svend Hersleb (1850-06-20)

Citation: Grundtvig, Svend Hersleb: "BREV TIL: Grundtvig, Meta Cathrine Marie Bang FRA: Grundtvig, Svend Hersleb (1850-06-20)", i *N. F. S. Grundtvig og hans nærmeste Slægt under Treaarskrigen - En brevveksling*, G. E. C. Gads Forlag, s. 405. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991765-000-shoot-L0019917650000260.pdf> (tilgået 17. juli 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvig og hans nærmeste Slægt under Treaarskrigen - En brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra Svend Grundtvig til Søsteren.
Odense, Torsdag-Aften 20/6 50.

Kjære Meta!

I det Haab, at Du vil være nøjsom og foretrække lidt for slet ingenting, og at Du ikke, naar Du faaer læst disse Linier, vil udbryde: »ikke andet! saa kunde han lige saa gjerne reent ladet være at skrive«;

— i dette Haab tager jeg nu Pennen fat for med faa Ord at takke Dig for Dit kjærlige Brev og bede Dig snart tænke paa mig igjen, ikke allene i Dit stille Sind og i den hjemlige Kreds paa Volden eller nedenfor, som jeg veed Du tidt gjør; men tænke paa mig saa højt og saa tydeligt, at jeg ogsaa selv kan fornemme det; thi det er vel godt at vide, men endnu bedre at see sig venlig erindret af sine Nærmeste og Kjæreste. Du mener det vel heller just ikke saa slemt som Du siger det: at jeg over »de unge Damer« (hvis Selskab jeg i øvrigt højlig paaskjønner, og blandt hvilke jeg maa fremhæve Maria Købke, der ret er hvad jeg kalder en yndig Pige) skulde glemme enten de unge eller gamle derhjemme, og da mindst min kjære gamle Moder og min eneste Søster, der nu kan nævnes den unge Moder, eller det lille blaaøjede Væsen, der først ret skal lære hende dette Navn at kjende. Hun har gode Forældre og gode Bedsteforældre at slægte paa og gode Navne at voxer op til, saa hun vil med Guds Hjælp blive en rar Pige, som vi alle kunne have Glæde af; men lad os være enige om ikke at forkjæle hende, hvad der rigtignok kunde være Fare for, naar hun voxer op med to Bedsteforældre og to gamle (for det bliver man jo dog efterhaanden, naar Vorherre lader En leve) enlige Oncler ganske for sin egen Mund, ikke at tale om Forældrene og Navnemoderen Nr. 3. —

Om mit Liv her er ikke stort at mælde. Min Tid optages for en stor Deel af fredelige Forberedelser til Krigen; at denne vil komme, om den end lader vente længere paa sig, end jeg troede, da jeg forlod Kjøbenhavn, saa er jeg dog vis paa den kommer, fordi den er uundgaaelig, fordi vi kun have Valget imellem den og Opgivelsen af alt hvad vi have kjæmpet og blødt for nu i to Aar, Opgivelsen af os selv. Om mig selv har jeg kun at mælde, at jeg har det meget godt, og at jeg har faaet fornyet Anledning til at gjøre den Bemærkning, at jegs. 406dog i Grunden er hvad man kalder »en heldig Kartoffel«; og navnlig er jeg det i Modsætning til »den stakkels Johan«, der stadig maa sidde og kukkelure ovre i sin Kaserne paa Als, hvorfra han jævnlig sender venlige Breve og længselsfulde Blikke over til det Canaans Land, hvori Skjæbnen har hensat hans Broder. Hans sidste Brev var af 17de dennes; jeg anmærker dette, fordi I maaskee ikke have hørt saa nylig fra ham.

Jeg havde tænkt ogsaa at faa skrevet til Moder; dertil bliver der imidlertid den gang ingen Stunder. Foruden en kjærlig Hilsen til hende som til Fader, Peter og de Andre derhjemme, beder jeg Dig bringe hende den Commission at sende mig snarest muligt de to bedste Par hvide Beenklæder, hun finder i min Garderobe, samt 3 nye hvide Lommetørklæder, jeg efterlod. Den første Commission har især Hastværk, da vi skulle møde hvidbenede ved den forestaaende Revue for Overgeneralen.

Naar Du seer Dagmar, maa Du hilse hende saa meget fra mig og bede hende tilgive mig min Lettroenhed. Man bør aldrig troe og endnu mindre udbrede Rygter af den Art. Det skulde i øvrigt [gjøre] mig ondt, om det at blive løjet forlovet skulde have samme Virkning som at blive løjet død.

Nu god Nat, kjære Søster. Jeg haaber da, at den lille Elisa nu har lært at respectere Din Nattero bedre end da Du sidst saae

Din hengivne Broder:
Svend.